

Jurnalul unui demnitar

Deslușesc cu greu scrierea, aproape cuneiformă, dar nu mă pot împotmoli de un aspect așa neînsemnat. Citesc când cu glas tare și ușor tremurat, când în gând, fără să-mi dau seama:

„Azi, 13 iulie 2xxx

Ora 17. Sunt pe plajă, în Palma de Mallorca. Cu Iulica și a mică. I-am luat bilet în același hotel și lui Gabi, ca să nu mă plictisesc. Parcă totuși berea noastră e mai bună decât a spaniolilor. Nu știm noi, românii, să ne promovăm produsele... Primesc un telefon din țară. Mă sună primul-ministru! Îl salut cu respect. Mă informează despre starea lucrurilor din țară. Accident de muncă la o fabrică de ciment! Cinci morți?! Ce-i viața asta! Soarele e dogoritor... Și vine bomba: conu' Fănică a făcut atac de cord și a trebuit să renunțe la Ministerul Industriei și Cercetării... Nici nu știam că mai avem industrie și cercetare... Mi se propune să preiau funcția vacantă. Sunt uluit. Propunerea mă onorează, dar nu pot răspunde pe loc. Mă consult. Cu Iulica. Și cu Gabi. Nevastă-mea mă sfătuiește să refuz, că e stres mare și probabil se-așteaptă să se scoată niște castane din foc cu mâna mea. Iulica a avut întotdeauna dreptate. Gabi e exaltată, mă imploră să accept imediat. Dă bine la CV și e imposibil ca în scurt timp de mandat de ministru să nu-mi crească „cota”. Are și ea dreptate. Și-așa mi-e cam jenă cu declarația de avere în comparație cu ceilalți colegi de Cameră. Anunț hotărârea la București. A venit timpul să fiu și ministru! Doamne-ajută! Facem bagajele. Iulica îmi respectă hotărârea. La revedere Palma... de-acum insulele exotice scrie pe mine.

Azi, 14 iulie 2xxx

Ora 8.30. Preiau funcția. Biroul meu e la ultimul etaj. Mult mai somptuos decât cel de la Parlament. Și priveliștea este superbă, panoramică. Văd parcul Herăstrău, lacul, ba

chiar o parte din terasa mea. E plină de clienți. De, mijlocul verii. Ca să vezi, pot să-mi și urmăresc afacerea de la birou... Există însă și-un minus: secretara. D-na Stela are experiență, mi-a făcut revista presei, mi-a adus la cunoștință programul zilei, cafeaua este tare, cum îmi place mie, dar are un dușman redutabil: vârsta. Se vede că conu' Fănică intrase în andropauză. Am s-o iau pe Gabi în locul ei. Îi dau o ocupație, o țin și sub supraveghere, împușc mai mulți iepuri dintr-un foc. Deși nu e deloc obișnuită cu serviciul zilnic.

Ora 17. Sunt la Cotroceni. Frumos al naibii! Depun jurământul de ministru. Era să mă-ncurc, deși am repetat cu Gabi de zeci de ori: „Jur să respect legile țării ș.a.m.d.”. Nu-i ușor nici s-o spui, darămite s-o faci. Președintele e binedispus. Și grăbit. Trebuie s-ajungă la meci, pe Giulești. Nu știam că e pasionat de fotbal și îndrăznesc să-i zic asta. Glumește: „Cum nu? Nu știi că eu centrez, eu dau cu capul?” Are umor, nu glumă.

Ora 19. Dau primul interviu în calitate de ministru al Industriei și Cercetării. Promit solemn să revigorez industria și să pun pe roate cercetarea. Al naibii ziarist, mă-ntreabă ce strategie am. Sunt multe măsuri ce trebuie luate de urgență, dar se impune mai întâi o evaluare obiectivă... Mă descurc pân' la urmă. Continui ziua cu o masă la restaurant. Homarul e delicios, parcă mai gustos ca niciodată. Patronul mă lămurește: bucătarul l-a gătit într-un mod special, cu dedicație. Îi propun lui Gabi noul post. Acceptă cu ochii în lacrimi. Sărăcuța! Am făcut-o fericită. Închei seara în modul cel mai plăcut cu putință... O fac din nou fericită pe Gabi.

Azi, 15 iulie 2xxx

Dimineața, la prima oră. Sau aproape. Mă sună iar mama. Răspund de data asta. M-a văzut aseară la televizor și a plâns de bucurie toată noaptea, că ea a presimțit de când eram mic c-o să ajung ministru. Iar vrea niște bani, că nu știu ce analize medicale trebuie să facă, că nu se simte bine. Îi spun că n-am, că îmi merg prost afacerile... Plânge întruna, de bu-

curie... Închid. Ajung la minister. Trebuie să fac schimbări pe-aici. Lucrurile nu mai pot continua așa. Sunt hotărât să tai în carne vie. O anunț pe d-na Stela să-și caute alt serviciu. Plânge. Mă imploră: „Vă rog, dom' ministru, cu ce-am greșit? Sunt de 15 ani în minister. Am rate, am copii la liceu, soțul e șomer...” Sunt intransigent. Continui remanierea. Studiez organigrama, mă informez și decid să dau afară câțiva directori și ineficienți. Așa se procedează: îți aduci oamenii tăi. Și-așa am destule obligații. Unul spălăcit, Tănase, de la Logistică, face scandal-monstru, că mă dă în judecată și-mi cere despăgubiri. Cât tupeu! E dat afară cu forța... Oricum, chiar dacă ar câștiga în instanță, nu plătesc eu ca persoană, ci ca ministru, din bani publici. Gabi radiază de fericire. Ce-mi place s-o văd astfel! Stă pe terasa imensă, fumează, bea cafeaua și privește orașul de sus. Ține iar să-mi amintească de promisiunea făcută. Îi explic că e blocaj imobiliar, să mai așteptăm să scadă prețurile, dar deja a pus ochii pe un apartament, chiar în Piața Victoriei, cu trei camere... Fusesse vorba de două...

Ora 12,15. Am întârziat puțin la întâlnirea cu primul-ministru. Gabi asta! Iar șoferul conduce ca o cizmă. Limuzina e faină, dar se aude că se vor achiziționa altele mai luxoase. E și cazul, asta n-are nici bar... Șefu' e băiat finuț, nu s-a supărat. M-a chemat să-mi dea câteva sfaturi: să am grijă ce vorbesc cu presa, să-mi pun oameni de încredere în funcțiile-cheie din minister și să îl contactez în orice problemă, fără să mă jenez, că el este dispus să țină seama de orice propunere ce țintește binele poporului. Bag la cap și mă-ndrept spre Pipera, căci azi aveam aranjată o partidă de tenis cu Ionescu, un partener de afaceri, patron la o mare firmă de construcții. Am fost în mare formă: îl bat pentru prima dată... Funcția îți dă puteri nebănuite... Asta mi-a zis-o chiar Gabi, noaptea trecută.

Azi, 16 iulie 2xxx

Ora 10. Gabi a întârziat nepermis. Din a doua zi. I-am atras delicat atenția, dar tot s-a supărat. Și supărarea i-a tăiat

tot cheful de muncă. Fac un tur al ministerului, să-mi cunosc angajații. Toți îmi doresc succes, din inimă. Observ câteva exemplare feminine demne de luat în seamă. Mai ales consilieră de la Integrare Europeană... Era să zic Integrame, că asta făcea când am intrat în birou. S-a roșit toată. Am avut un schimb de priviri și am simțit nevoia să-i spun că am mare încredere în capacitatea ei de muncă. Gabi întrece totuși măsura. Mi-am făcut singur cafeaua... Trebuie să-nțeleagă că acum are o responsabilitate, e-n slujba țării... Am pus prea mult zahăr.

Ora 14. Prima ședință de guvern la care particip. Sunt emoționat ca în prima zi de școală. Șefu' țipă la ministrul Justiției, că trebuie să convingă că lupta anticorupție e reală, să prindă un corupt de rang mare, „un biban sau măcar un bibănel acolo”, cum îi place să se exprime. Ministrul, săracul, se apără că de unde, dar promite... D-na Nela, de la Muncă, are o vorbă mare: „Înainte de a fi o țară de corupți, suntem un popor de corupători”... N-o bagă nimeni în seamă. Nea Titi, de la Apărare, rezolvă un rebus. Conu' Mișu a ațipit. În sfârșit, luăm decizii capitale pentru țară. A durat ceva ședința. Și Gabi mă sună în timpul ei, să m-anunțe că la 17 avem o vizionare! Apartamentul ăla nenorocit...

Ora 17. Iar mă cert cu Gabi. A plecat supărată, când i-am spus clar că nu-i iau apartamentul ăla, că e-n bloc cu bulină. Ea că nu, unde am văzut eu bulina, aia era un desen cu grafiti. Are și funcția părțile ei negative. Poftim, ajungi să-ți strici relațiile de familie...

Ora 19. Acasă e OK. Iulica a făcut iar curățenie generală, ajutată de femeia de serviciu. Iar fi-miu încearcă o intervenție: dacă n-am un loc bine plătit în minister, că mama prietenei lui e în căutare de loc de muncă. Dar ce crede mucosul, că eu am s-accept nepotisme?

Seara. Primesc nu mai puțin de patru telefoane de la rude. De unele nici nu mai știam nimic. Au aflat și țin să mă felicite.

OCROTTI
DE
LEGE

Peste câteva zile or să mă sune din nou, să-mi ceară una, alta. S-o creadă! Nu mă compromit eu pentru chestii de doi lei... Un gât de whisky mă liniștește. Adorm greu, nu știu de ce. Și visez urât. Se făcea că Gabi mă înșală. Mă trezesc lac de apă. Mai torn 100 de brandy. Incertitudinea asta mă ucide. E unu' noaptea. Mă-mbrac în grabă. Găsesc o scuză, nu prea inspirată. Dar Iulica mă crede întotdeauna. Și mă conduce spre ușă. Urc în Mercedes și pornesc în trombă. Când e să-ți meargă rău, îți merge. Mă trage pe dreapta un puști de la Circulație. Control de rutină. Vrea să suflu în fiolă. Iată un test de încercare, și pentru mine și pentru el. Îl trecem amândoi, căci mă recunoaște repede după ce-i spun cine sunt. Înțelege că am o problemă stringentă la minister. Are potențial puștiul, trebuie promovată. Ajung la Gabi. Deschide greu. E buimacă. Răstorn casa cu susu-n jos. Visul nu are baze reale. Aprind o țigară, dar Gabi nu mă lasă s-o savurez. Începe să țipe. La mine! Ea, o fostă balerină de doi lei... Incredibil! Sunt ministru sau ce naiba sunt? O anunț că a fost în perioada de probă și că n-a trecut-o: nici pe cea de secretară, nici pe cealaltă. Spumegă. Eu, ciudat, sunt foarte calm. Mă amenință! Îi atrag atenția să-și vadă lungul nasului, o pleznesc scurt și ies. Încheiat capitolul „Gabi”. Bravo mie! Am economisit și banii de apartament. Oricum, nu prea mai puneam suflet în ce făcea. Eu nu am nevoie pe lângă mine de oameni lipsiți de pasiune în ceea ce fac...

Azi, 17 iulie 2xxx

Mă simt excelent. Și soarele parcă îmi surâde: „ai procedat foarte bine”. Gabi mă sună disperată, dar nu-i răspund. Îmi trimite mesaje să-și ceară scuze, c-a greșit. Îi vine greu să înțeleagă că nu mai e de nasul meu... Hai, la treabă, Nicule! Țara te-așteaptă!

Și, ca ziua să continue perfect, am parte de primul contact cu „băieții deștepți”. Sunt trimiși de Grig, omul meu de încredere, care începe să se acomodeze ca director la Logistică. E

vorba de doi sirieni. Vorbesc perfect românește, căci au făcut medicina la Craiova, s-au însurat cu românce și au rămas în țară să facă afaceri. Și încă în stil mare, din câte am înțeles. Îmi propun să inițiez un proiect de hotărâre de guvern de concesiune a unui teren de 3 ha, pe care e ridicată în prezent fosta fabrica de mezeluri. Dau un răspuns evaziv, că voi studia și dacă e în interes public... Ei înțeleg, că sunt băieți deștepți. O să propun proiectul în prima ședință de guvern.”

Aici jurnalul se termină brusc. Ridic capul și privesc câteva clipe în gol. Recunosc, golul cuprinde puțin și din pulpele armonioase și bronzate aparținând tinerei mele vizitatoare, așezată comod pe scaunul din fața biroului meu. Abordez, în sfârșit, problema:

— Domnișoara...

— Gabriela. Gabriela Dulămea. Dar spuneți-mi Gabi...

— Domnișoara Gabi... Ce să zic... Ce garanții am eu că acest jurnal aparține, într-adevăr, cui spuneți dumneavoastră...

Spusele mele o surprind. Se aștepta la o cu totul altă reacție. Se ridică, jignită parcă, preia cu eleganță caietul dictando de pe birou și îl strecoară în gențuța argintie, evident de firmă. Replica vine în continuarea gesturilor:

— Am înțeles. Nicio problemă. Mai sunt ziare destule. Nu știam că ați trecut de partea cealaltă...

Din păcate, nu știa altele, mult mai importante. De dimineață, proaspătul ministru al Industriei și Cercetării fusese arestat, acuzația constând în luare de mită, una frumușică, primită de la doi afaceriști sirieni. Fapta era probată, căci cei doi înregistraseră audio întâlnirea. O pun la curent pe d-ra Gabi, informația având darul s-o bulverseze:

— Nu se poate! Păi și-atunci presupun că jurnalul... Incredibil! Nemernicul! Și-mi sacrificasem totul pentru el... aveam o carieră fulminantă... Sunt distrusă.

Și totuși viitorul ei nu a fost întru totul compromis. Peste câteva luni aveam s-o depistez în stafful unui parlamentar cu

greutate. O aștept să crească în continuare, fiindcă are potențial. De ce nu chiar în Parlament? Deși nu are decât două Camere...

În schimb, autorul jurnalului, după un proces-fulger contrar practicii judiciare, a primit doi ani de închisoare cu suspendare, pedeapsă pe care-o execută spășit în cea mai mare parte în vilele lui de la mare și de la munte, departe de lumea politică dezlănțuită. De altfel, în cercurile de analiști politici este considerat un erou național. Datorită lui am intrat în UE. Este dovada vie că lupta anticorupție se duce în România. Este marele corupt prins și judecat. Un exemplar rar și, ca atare, se spune că și protejat.

Cât despre celebrul jurnal recunosc că l-am achiziționat totuși de la d-ra Dulămea, fiind atras de reducerea bruscă de preț. În plus, spiritul meu de mare colecționar de orice și-a spus cuvântul. Însă mă bate gândul să-l înapoiez aparținătorului. Așa se cuvine, să înapoiezi ce nu-i al tău. Și trebuie, doar, să-l continue... Viața politică a fostului ministru al Industriei și Cercetării nu poate fi încheiată. Ar fi păcat...